

Arrest

nr. 229 139 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 november 2015.

Op 16 november 2015 dient de eerste verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 20 juni 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 22 oktober 2018 met nummer X weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 31 oktober dient de eerste verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 19 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 11 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. Op 16 november 2015 deed u in België een eerste verzoek om internationale bescherming samen met uw partner N. N. (...) (O.V. (...), CGVS (...)). U verklaarde geboren te zijn in het dorp Qole Khesh in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Maidan Wardak. Toen u zes of zeven jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar de stad Kabul. U ging er gedurende vijf jaar naar school en daarna werkte u als taxichauffeur. Uw vader kreeg in Kabul problemen met personen van Pashtoun origine. Hij verdween en uw moeder werd bedreigd. In 2009 vluchtte u met uw moeder en uw broer Mustafa naar Nederland. U diende er vier verzoeken om internationale bescherming in en u bekeerde zich er in 2011 tot het christendom. U kreeg echter steeds een negatieve beslissing en in 2013 keerde u met uw gezin terug naar Afghanistan. Jullie vestigden zich opnieuw in de stad Kabul. Andere Hazara die met u in het opvangcentrum hadden gezeten waren eveneens teruggekeerd naar de stad Kabul. Omdat u bang was dat ze zouden vertellen dat u bekeerd was, leefde u ondergedoken in Kabul en durfde u ook niet te gaan werken. U overleefde van het geld dat u had meegebracht uit Nederland. Uiteindelijk ontdekte uw oom van moederskant, die eveneens in Kabul woont, dat u bekeerd was en hij contacteerde de politie. Daarop besliste u eind 2014 of begin 2015 om te vluchten naar uw geboortedorp. U was van plan om de gronden en het huis van uw familie te verkopen. Daar aangekomen ontmoette u N. N. (...) (O.V. (...), CGVS (...)), een meisje dat u kende van in uw kindertijd. Ze was buiten om de afwas te doen aan een stroom en u begon met haar te spreken. Ze vertelde dat ze gedwongen was om te trouwen met een oude rijke man, genraal Yassin. U vertelde haar dat u bekeerd was en het land moest verlaten en u vroeg haar om mee te komen. Ze accepteerde uw voorstel, u verkocht uw gronden aan generaal Yassin en jullie reisden samen naar Europa. Op 16 november 2015 deden jullie een verzoek om internationale bescherming. Ondertussen hebben jullie samen een zoontje dat geboren is in Tielt. Uw partner is ook bekeerd en werd gedoopt op 16 juli 2017 in een protestantse kerk in Brugge. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een taskara; een doopattest uit Nederland; een attest van een kerk in Brugge waarin verklaard wordt dat u de erediensten bijwoont; vliegtickets dd. 31 mei 2013 en 1 juni 2013 waaruit blijkt dat u vanuit Amsterdam via Delhi naar Kabul bent gereisd; foto's en een attest van het doopsel van uw partner en Nederlandse documenten waaruit blijkt dat u er in 2009 een verzoek om internationale bescherming deed.

Op 20 juni 2018 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd er geen enkel geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan na uw terugkeer in 2013 en de manier waarop u uw relatie startte met N. (...). Dat u in de stad Kabul ondergedoken moest leven en niet durfde te gaan werken werd evenmin geloofwaardig geacht. Daarenboven werd er ook opgemerkt dat u inconsistente verklaringen had afgelegd over uw geboorteplaats, uw naam, uw leeftijd en het tijdstip van uw eerste vertrek naar Europa. Uw vingerafdrukken werden immers reeds geregistreerd op 10 februari 2004 in Venlo (Nederland). Ten aanzien van uw partner N. (...) werd toen eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Jullie dienden hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op de Raad voegde u nog toe dat u na al die jaren in Europa verwesterd bent en legde u algemene informatie voor waaruit onder andere blijkt dat de Hazara bevolking in Afghanistan gevisieerd wordt. Op 22 oktober 2018 werden de beslissingen van het CGVS door de RvV bevestigd.

Op 31 oktober 2018 deed u in België een tweede verzoek om internationale bescherming samen met uw partner N. (...). U verklaarde dat u in het kader van uw eerste verzoek over heel wat zaken had gelogen. Zo zou u voor uw vertrek naar Nederland nooit in de stad Kabul hebben gewoond maar steeds

in het buurland Iran tot uw vertrek naar Nederland in het jaar 2009. U bevestigde dat u in 2013 naar Afghanistan terugkeerde en stelde dat u gedurende een jaar in de stad Kabul verbleef en gedurende zes maanden in het district Behsud van de provincie Wardak. U verklaarde evenwel te hebben gelogen over de redenen voor uw vertrek naar België. U zou Afghanistan in werkelijkheid hebben verlaten omdat u geen werk vond in Kabul. U herhaalde tevens dat u al tien jaar in Europa verblijft, goed geïntegreerd bent en daardoor niet kan terugkeren. Van uw christelijke geloofsovertuiging maakte u geen enkele melding meer. U verklaart dat de islam u niet boeit, dat u niet van plan bent om die religie te volgen en dat u vreest dat u hierdoor problemen zal krijgen in uw land van herkomst. Meteen daarna stelt u dat u Hazara bent, het sjiitisch geloof aanhangt en voegt u toe dat Hazara in uw land van herkomst gedood worden omwille van hun sjiitische geloofsovertuiging. Tot slot haalt u aan dat uw moeder en uw broer ondertussen de vluchtelingenstatus hebben gekregen in Duitsland. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel dd. 13 november 2018 en kopieën van de Duitse reisdocumenten voor vluchtelingen van uw moeder en uw broer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd er geen enkel geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan na uw terugkeer in 2013 en de manier waarop u uw relatie startte met N. (...). Dat u in de stad Kabul ondergedoken moest leven en niet durfde te gaan werken werd evenmin geloofwaardig geacht. Daarenboven werd er ook opgemerkt dat u inconsistente verklaringen had afgelegd over uw geboorteplaats, uw naam, uw leeftijd en het tijdstip van uw eerste vertrek naar Europa. Uw vingerafdrukken werden immers reeds geregistreerd op 10 februari 2004 in Venlo (Nederland). Deze beslissing werd op 22 oktober 2018 door de RvV bevestigd en u diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaart dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen heeft op aanraden van andere bewoners van het opvangcentrum, u excuseert zich en stelt dat u nu de waarheid wil vertellen (DVZ Verklaring

Volgend Verzoek, vraag 15). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw nieuwe verklaringen evenmin geloofwaardig zijn.

Dat u sinds uw prille kindertijd tot aan uw eerste vertrek naar Europa in het buurland Iran verbleef en niet in de stad Kabul is een loutere blote bewering waarvan u geen (begin van) bewijs hebt voorgelegd. Er kan hier dan ook geen enkel geloof aan worden gehecht. U maakte hier overigens evenmin enige melding van in het kader van uw vier verzoeken om internationale bescherming in Nederland. Dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een persoon die internationale bescherming vraagt mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij het begin correct inlicht over zaken als zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek. Het feit dat u in het kader van uw vorige verzoeken verschillende keren moedwillig getracht heeft om niet alleen de Belgische, maar ook de Nederlandse autoriteiten te misleiden doet trouwens nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bijkomend dient in dit verband opgemerkt dat uit de informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatie dienst blijkt (zoals trouwens reeds vermeld in uw eerste weigeringsbeslissing) dat uw vingerafdrukken reeds geregistreerd werden op 10 februari 2004 in Venlo (Nederland). Uit diezelfde informatie blijkt ook dat u op 13 februari 2004 een verzoek om internationale bescherming deed in Duitsland en op 2 september 2004 een verzoek indiende in Griekenland. U verklaarde destijds dat u in 2006 terugkeerde naar Afghanistan om in augustus 2008 via Griekenland naar Nederland te reizen met uw moeder en uw broer.

Dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013 niet in de stad Kabul kon blijven omdat u er geen werk vond is eveneens een blote bewering (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15 en 18). Bovendien verbleef u na uw terugkeer gedurende ongeveer anderhalf jaar kennelijk probleemloos in Afghanistan en trouwde u er met N. (...) (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10 en 15).

Dat u in het kader van uw huidig verzoek niet langer verwijst naar het christendom maar plotsklaps beweert dat u in geval van terugkeer veel problemen vreest omdat u de islam niet meer wil volgen is bevreemdend (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15 en 18). Temeer omdat u tegelijkertijd verklaart sjiitisch moslim te zijn en vervolging te vrezen als sjiitische Hazara (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9 en 15). Op de Raad maakte u trouwens geen enkel melding van uw gewijzigde geloofsovertuiging. Uw verklaringen hierover kunnen dan ook niet overtuigen.

Uw voorgehouden verwestering en vrees voor vervolging als sjiitische Hazara werden door de RvV reeds beoordeeld in het arrest nr. 211 344 van 22 oktober 2018. U voegde hier in het kader van uw tweede verzoek geen bijkomende inhoudelijke elementen aan toe.

De door u voorgelegde geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens staan in deze beslissing immers niet ter discussie. De kopieën van Duitse reisdocumenten van uw moeder en uw broer hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bovendien blijkt uit deze kopieën niet op basis waarvan uw moeder en broer een verblijfsstatus hebben bekomen. Elk verzoek om internationale bescherming moet trouwens op zijn eigen merites worden beoordeeld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient ten aanzien van u nog steeds de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele

diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot dient toegevoegd dat het tweede verzoek om internationale bescherming van uw partner, N. N. (...), eveneens niet ontvankelijk werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

De tweede verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 november 2015.

Op 16 november 2015 dient de tweede verzoekende partij samen met de eerste verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 20 juni 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 22 oktober 2018 met nummer 211 345 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 31 oktober 2018 dient de tweede verzoekende partij samen met de eerste verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 19 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 11 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en hebt u de Afghaanse nationaliteit. Op 16 november 2015 deed u in België een eerste verzoek om internationale bescherming samen met uw partner H. H. (...) (O.V. (...), CGVS (...)). U bent afkomstig uit het dorp Qole Khesh gelegen in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Maidan Wardak. U zou daar uw ganse leven hebben gewoond tot aan uw vertrek naar België. Uw vader werkte als landbouwer op de gronden van generaal Yassin, het dorpshoofd. Ongeveer zeven maanden voor uw vertrek vernam u van uw familie dat u moest trouwen met generaal Yassin. U wilde dit niet, onder andere omdat hij al 65 of 70 jaar oud was. Ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek kwam een man genaamd H. H. (...) naar uw woning en hij vroeg naar uw vader. Uw ouders waren echter aan het werken op de velden. Hij praatte met u en u begon te huilen en vertelde hem dat u zelfmoord wilde plegen omdat u gedwongen was om te trouwen met generaal Yassin. H. (...) vertelde u dat hij gekomen was om zijn gronden te verkopen omdat hij bekeerd was tot het christendom en niet in Afghanistan kon blijven. Hij vroeg u om met hem mee te gaan naar Europa. Omdat hij tenminste jonger was dan generaal Yassin stemde u toe. Hij verkocht zijn gronden aan generaal Yassin en regelde de reis. Aangezien H. (...) bekeerd was besliste u om eveneens christen te worden. Op 16 juli 2017 werden u en uw zoontje gedoopt in een protestantse kerk in Brugge. Ter staving van uw verklaringen legde u een taskara alsook foto's en een attest van uw doopsel voor.

Op 20 juni 2018 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd er geen enkel geloof gehecht aan uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan. Ten aanzien van uw partner H. (...) werd toen eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Jullie dienden hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op de Raad voegde u nog toe dat u na al die jaren in Europa verwesterd bent en legde u algemene informatie voor waaruit onder andere blijkt dat de Hazara bevolking in Afghanistan gevisieerd wordt. Op 22 oktober 2018 werden de beslissingen van het CGVS door de RvV bevestigd.

Op 31 oktober 2018 deed u in België een tweede verzoek om internationale bescherming samen met uw partner H. (...). U verklaarde dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen had over uw vluchtmotieven. U stelde dat u en uw echtgenoot veel problemen kenden in uw dorp omwille van jullie geloof. Verder verwees u naar het feit dat uw echtgenoot in Iran zou zijn opgegroeid, heel lang in Europa verbleef en geen werk had in Afghanistan. U verklaarde dat u buikpijn hebt, een onderzoek onderging maar nog steeds geen resultaat hebt gekregen. Tot slot voegde u toe dat het in uw regio nog steeds heel onveilig is en dat Hazara er nog steeds worden gedood. In geval van terugkeer vreest u gedood te worden omwille van uw Hazara origine en uw sjiitische geloofsovertuiging. Van een bekering tot het christendom maakte u in het kader van uw huidig verzoek geen enkele melding meer. U legde geen documenten voor en stelde dat de documenten die voorgelegd werden door uw partner eveneens betrekking hebben op u.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. I

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat uw kerkbezoek en doopsel ingegeven waren door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Daarnaast werd er geen enkel geloof gehecht aan uw vluchtmotieven. Deze beslissing werd op 22 oktober 2018 door de RvV bevestigd en u diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de nieuwe elementen en documenten die door uw partner H. (...) ter zake werden uiteengezet. Zijn verzoek werd echter niet ontvankelijk verklaard. Eenzelfde beoordeling voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"U verklaart dat u tijdens uw eerste verzoek gelogen heeft op aanraden van andere bewoners van het opvangcentrum, u excuseert zich en stelt dat u nu de waarheid wil vertellen (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw nieuwe verklaringen evenmin geloofwaardig zijn.

Dat u sinds uw prille kindertijd tot aan uw eerste vertrek naar Europa in het buurland Iran verbleef en niet in de stad Kabul is een loutere blote bewering waarvan u geen (begin van) bewijs hebt voorgelegd. Er kan hier dan ook geen enkel geloof aan worden gehecht. U maakte hier overigens evenmin enige melding van in het kader van uw vier verzoeken om internationale bescherming in Nederland. Dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een persoon die internationale bescherming vraagt mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij het begin correct inlicht over zaken als zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek. Het feit dat u in het kader van uw vorige verzoeken verschillende keren moedwillig getracht heeft om niet alleen de Belgische, maar ook de Nederlandse autoriteiten te misleiden doet trouwens nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bijkomend dient in dit verband opgemerkt dat uit de informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatie dienst blijkt (zoals trouwens reeds vermeld in uw eerste weigeringsbeslissing) dat uw vingerafdrukken reeds geregistreerd werden op 10 februari 2004 in Venlo (Nederland). Uit diezelfde informatie blijkt ook dat u op 13 februari 2004 een verzoek om internationale bescherming deed in Duitsland en op 2 september 2004 een verzoek indiende in Griekenland. U verklaarde destijds dat u in 2006 terugkeerde naar Afghanistan om in augustus 2008 via Griekenland naar Nederland te reizen met uw moeder en uw broer.

Dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in 2013 niet in de stad Kabul kon blijven omdat u er geen werk vond is eveneens een blote bewering (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15 en 18). Bovendien verbleef u na uw terugkeer gedurende ongeveer anderhalf jaar kennelijk probleemloos in Afghanistan en trouwde u er met N. (...) (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10 en 15).

Dat u in het kader van uw huidig verzoek niet langer verwijst naar het christendom maar plotsklaps beweert dat u in geval van terugkeer veel problemen vreest omdat u de islam niet meer wil volgen is bevreemdend (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15 en 18). Temeer omdat u tegelijkertijd verklaart sjiitisch moslim te zijn en vervolging te vrezen als sjiitische Hazara (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9 en 15). Op de Raad maakte u trouwens geen enkel melding van uw gewijzigde geloofsovertuiging. Uw verklaringen hierover kunnen dan ook niet overtuigen.

Uw voorgehouden verwestering en vrees voor vervolging als sjiitische Hazara werden door de RvV reeds beoordeeld in het arrest nr. 211 344 van 22 oktober 2018. U voegde hier in het kader van uw tweede verzoek geen bijkomende inhoudelijke elementen aan toe.

De door u voorgelegde geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens staan in deze beslissing immers niet ter discussie. De kopieën van Duitse reisdocumenten van uw moeder en uw broer hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bovendien blijkt uit deze kopieën niet op basis waarvan uw moeder en broer een verblijfsstatus hebben bekomen. Elk verzoek om internationale bescherming moet trouwens op zijn eigen merites worden beoordeeld."

Betreffende de door u aangegeven medische problematiek (u hebt buikpijn) dient opgemerkt dat u dit niet hebt gestaafd aan de hand van enige medische attesten (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Hoe dan ook dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 83 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op de verklaringen van uw partner over zijn herkomst in Afghanistan dient opgemerkt dat u tevens beschikt over een vestigingsalternatief in de stad Kabul.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke

compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste verzoek reeds dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. De RvV bevestigde deze beoordeling. U bracht in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

"Ten onrechte heeft verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker met in overweging genomen. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt met betrekking tot het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming het volgende:

"Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker mei betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de 3verzoekerj deze elementen niet eerder kon aanbrengen."1 (eigen benadrukking)

Voorts bepaalt art. 57/6/2 ww dat:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, j 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen m voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, m het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen, j 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de terugnrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek m het licht van de artikelen 48/3 en 48/4. § 3. Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non- refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker : - die een tweede volgend verzoek of

Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, [http://www.eiustice.iust.fgov.be/mopdf/2013/08/22_1 .pdf](http://www.eiustice.iust.fgov.be/mopdf/2013/08/22_1.pdf) (hierna kortweg Vreemdelingenwet)

meer doet, en - die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.]

Het is onbetwist dat de bevoegdheid om een volgend verzoek, al dan niet ontvankelijk tc verklaren, een exclusieve bevoegdheid is van het CGVSd

De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de asielzoeker worden aangereikt evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd."

Wat — bijvoorbeeld - verstaan kan worden onder "nieuwe elementen welke de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor internationale beschermingsstatus", werd onder meer verduidelijkt in de Memorie van Toelichting in het Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

"Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming op dringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aan brengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

Zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot net grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Pari. Si Kamer 2012/2013, DOC S3 2555/004, p. 14." War art. 9 betreft, benadrukt de staatssecretaris dat DVZ geenszins een waardeoordeel uitspreekt o ver de aan vraag. Her zal enkel het nieu we element ontvangen en on verwijld doorsturen na. ir het CG VS. Enkel het CG VS zal het nieuwe element inhoudelijk beoordelen." [hup:// www.lachambre.be/FLWB/pdf/55/2555/53K.2555004.pdf](http://www.lachambre.be/FLWB/pdf/55/2555/53K.2555004.pdf)

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2012/2013. DOC 53 2555/001, DOC53 2556/001, p.23 <http://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/2556/53K2556001 .ndf>.

Ibid, p. 17

Artikel 32 Isfc en 3de lid van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking i an de vluchtelingenstatus stellen het volgende:

'Art. 32

1. Volgende verzoeken I Indien een persoon die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd, aldaar verdere verklaringen heeft afgelegd of een volgend verzoek heeft ingediend, kan deze lidstaat deze verdere verklaringen of de elementen van het volgende verzoek onderzoeken in het kader van de behandeling van het vorige verzoek of in het kader van de toetsing van de beslissing waartegen beroep of bezwaar is aangetekend, voorzover de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met alle elementen die aan de nadere verklaringen of het volgende verzoek in dit kader ten grondslag liggen. "

p j

2. Een volgend asielerzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de m lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielerzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/S3/EG. "

Verzoekende partijen zijn van mening dat de termen 'nieuwe elementen' of nieuwe bevindingen' in artikel 32, lid 3 Procedurerichtlijn betrekking heeft op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoeker nog niet eerder heeft voorgelegd.

Bij hun huidige verzoek hebben verzoekende partijen overtuigende elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om hun verzoeken om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.

Op 31 oktober 2018 deed verzoeker in België een tweede verzoek om internationale bescherming samen met zijn partner mevrouw N. N. (...). Dit gezin heeft een zoon die geboren is op 28 maart 2017 H. S. (...).

Bij her tweede verzoek om internationale bescherming heeft eerste verzoeker verklaard dat hij in liet kader van zijn eerste verzoek over heel wat zaken de waarheid niet had verteld. Zo zou hij voor zijn vertrek naar Nederland nooit in de stad Kabul hebben gewoond maar steeds in het buurland Iran tot zijn vertrek naar Nederland.

In het feitenrelaas werd reeds het volgende gesteld: eerste verzoeker stelt dat hij in de loop van 2004 van Iran naar Europa vluchtte en dit gelet op de algemene omstandigheden voor Afghaanse vluchtelingen in Iran. Eerste verzoeker stelt ook dat hij aan de grens tussen Duitsland en Nederland werd tegengehouden door de Nederlandse autoriteiten waarna hij werd overhandigd aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben eerste verzoeker volgens eerste verzoeker overgeleverd aan de Griekse autoriteiten en dit omdat zij van mening waren dat Griekenland verantwoordelijk was voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Dit verklaart waarom verzoekers vingerafdrukken op 10 februari 2004 in Venlo werden geregistreerd bestreden beslissing, pag. 2) waarna hij achtereenvolgens verzoeken om internationale bescherming indiende in Duitsland (13 februari 2004) en in Griekenland (2 september 2004).

Eerste verzoeker keerde naar zijn moeder (die toen in Iran verbleef) om vervolgens in 2009 samen met diens moeder en zijn broer Mustafa naar Nederland te vluchten. Eerste verzoeker en zijn familieleden verzochten om internationale bescherming maar keerden in 2013 terug naar Afghanistan aangezien zij uitgeprocedeerd waren.

Eerste verzoeker bevestigde ook dat hij in 2013 naar Afghanistan terugkeerde en stelde dat hij gedurende één jaar in de stad Kabul verbleef en gedurende zes maanden in het district Behsud van de provincie Maidan Wardak. Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan in werkelijkheid heeft verlaten omdat hij geen werk vond in Kabul, maar verzoeker stelt thans ook dat de algemene veiligheidssituatie precair waren en dat hij toch opgegroeid was in Iran en vervolgens een lang verblijf kende in Europa.

Verzoeker verklaarde dat hij al tien jaar in Europa verblijft, goed geïntegreerd is en daardoor niet kan terugkeren. Ook stelde hij dat hij door zijn verblijf in Europa goed geïntegreerd is en daardoor niet kan terugkeren. Verzoeker verklaarde dat de islam hem niet boeit, dat hij niet van plan is om die religie te volgen en dat hij vreest dat hij hierdoor problemen zal krijgen in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst ook naar het feit dat hij Hazara is en dat Hazara's in Afghanistan gedood worden omwille van hun sjiiitische geloofsovertuiging.

Lot slot haalt verzoeker ook aan dat zijn moeder en broer ondertussen de vluchtelingenstatus hebben gekregen in Duitsland. Verzoeker legde dan ook kopieën van de Duitse reisdocumenten voor vluchtelingen van zijn moeder en zijn broer. Verzoeker legde ook een geboortakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel d.d. 13.11.2018.

Ten onrechte stelt de verwerende partij in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Vooreerst zijn verzoekers van mening dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt, aangezien de motieven in de bestreden niet afdoende zijn en kunnen op geen enkele manier objectief verantwoord worden waarom verzoekers nieuwe elementen/feiten zonder meer wordt verworpen.

Secundo dient te worden gesteld dat de verwerende partij een grondiger onderzoek moest voeren, met name verzoekende partijen uitnodigen bij het CGVS teneinde hen toe te laten om gedetailleerd over de nieuwe elementen te worden gehoord.

De verwerende partij is ten onrechte van mening dat verzoekers nieuwe verklaringen evenmin geloofwaardig zijn.

In de eerste plaats stelt de verwerende partij dat de verklaring van verzoeker dat hij sinds zijn prille kindertijd tot aan zijn eerste vertrek naar Europa (2004) in het buurland Iran verbleef en niet in de stad Kabul een loutere blote bewering is waarvan hij geen (begin van) bewijs heeft voorgelegd. De verwerende partij concludeert dat er daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekers zijn verbaasd dat de verwerende partij aan het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet een andere voorwaarde toevoegt. Dit artikel stelt duidelijk dat het CGVS bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn. Hoger werd reeds verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting in het Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet vermeld staat:

“Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich m voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere wetgevingsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

Nu eerste verzoeker aanvoert dat hij heel zijn leven in Iran verbleef tot zijn eerste vertrek naar Europa, is het voor verzoekers een raadsel waarom dit element niet ernstig werd onderzocht. Dit op zich maakt reeds een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Hoe eerste verzoeker en zijn familieleden in Iran zijn beland, hoe zij in Iran hebben geleefd en waarom zij vervolgens naar Europa vertrokken en om welke reden is niet onderzocht. Noch is eerste verzoeker bevraagd geweest over diens tijd in Iran, en is hij niet verhoord geweest over het politieke reilen en zeilen van Iran of over het dagelijks leven in Iran.

Uit de rechtspraak van uw Raad blijkt dat de verwerende partij daartoe zeer veel objectieve informatie kan aanwenden om het verblijf van eerste verzoeker in Iran vast te stellen. Ter illustratieve titel verwijzen verzoekers naar de volgende arresten:

“Er zijn nog andere vaststellingen die ernstig doen twifelen aan uw lang verblijf in Iran. U werd de vraag gesteld of u herinneringen heeft aan demonstraties die hebben plaatsgevonden in de periode dat u in Isfahan woonde. U kan geen enkele demonstratie voor de geest halen, nochtans hebben er meerdere grote demonstraties plaats gevonden. Dat u niet op de hoogte bent van de protesten die maandenlang hebben aangehouden in Isfahan naar aanleiding van de presidentsverkiezing in 2009 doet opnieuw ernstig twifelen over jullie verklaringen dat jullie op dat moment in Isfahan verbleven (M.(...) 2, 7 en 8 en R.(...), 25). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat dit aan jullie kon voorbijgaan. U verklaarde hierover dat u vaak s nachts werkte en er daardoor niet van op de hoogte was. Nochtans verklaarde uw vrouw dat u ook overdag werkte (R. (■ ■ ■

16), maar zelfs al zou u enkel 's nachts werken, dan nog kan verwacht worden van iemand die al zo lang in de stad woont, dat hij op de hoogte is van de belangrijke gebeurtenissen die zich daar afspelen. Ook andere vaststellingen ondersteunen dat uw verklaringen over uw lang verblijf in Iran niet kunnen gevolgd worden. Noch u, noch uw vrouw zijn op de hoogte van de waardeverhouding van de munteenheden Toman versus Rial (M.(...) 2, 6 en R.(...), 30). Hoewel alle prijzen in Iran worden uitgedrukt in Rial wordt in het dagdagelijkse leven Toman gebruikt en moet deze waardeverhouding jullie bekend zijn. Het feit dat u niet weet of er provincies in Iran zijn waar Afghanen niet mogen komen is eveneens zeer merkwaardig (M.(...) 2, 10). Net zoals het feit dat u beweert in al die jaren illegaal verblijf in Iran maar 1 keer problemen te hebben gehad met de politie. Het is immers bekend dat de politie in Iran steeds repressiever en daadkrachtiger ging optreden tegen niet - gedocumenteerde Afghanen. Uw bewering dat de politie wel een aantal

keren uw brommer in beslag nam omdat u daar niet de vereiste machtiging toe had als Afghaan zonder papieren, maar verder niet vroegen naar uw verblijfsdocumenten doet in dit opzicht dan ook vragen rijzen (M.(...) 2, 8-9). Hoewel het CGVS niet uitsluit dat u enige tijd in Iran heeft gewoond, overtuigt u niet dat u en uw gezin er zo lang woonden als u beweerd heeft. Dit maakt dat u geen zicht geeft over uw reëel verblijf en levensomstandigheden in deze periode. Indien u een groot deel van deze periode wel nog in Afghanistan woonde, mag verwacht worden dat u over een nog uitgebreider netwerk beschikt dan datgene dat eerder in deze beslissing werd besproken. Bovendien zou dit nogmaals uw vrees ten

aanzien van de vijanden van uw oom en uw vrouw relativeren. "(RvV, arrest nr. 191 786 van 8 september 2017)

EN

"Bovendien is het opmerkelijk dat u, toen u gevraagd werd naar het verschil tussen de Afghaanse en Iraanse feestdagen, stelde dat Iraniërs werken tijdens hun feestdagen en dat Afghanen slapen (ziegehoorverslag CGVS dd. 30.11.2016, p. 16). Het is, gelet op uw verklaringen dat u door de Iraniërs vaak werd beledigd en vernederd en het slachtoffer was van racisme en discriminatie, bijzonder vreemd dat u zich op een dergelijke pejoratieve wijze uitlaat over uw eigen landgenoten (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.11.2016, p. IO-II). In verband met uw leven als Afghaanse vluchteling in Iran is het bovendien opmerkelijk dat u weet dat er specifieke studiegebieden zijn die Afghanen met mochten volgen aan de universiteit, maar dat u niet weet welke deze, behalve nucleaire fysica, zoal zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.11.2016, p. 14-15). Gelet op het feit dat u het voorbereidende jaar op de universiteit volgde en gelet op het feit dat u verklaarde dat u de intentie had om verder te studeren, mag er redelijkerwijze worden verwacht dat u zou weten welke studiegebieden aan de universiteit voor u als Afghaan niet toegankelijk waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.11.2016, p. 13-14). Bovendien is het vreemd dat u niet weet wat uw Afghaanse vrienden die aan de universiteit studeerden zoal studeerden (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.11.2016, p. 14). Het is vreemd en opmerkelijk dat u, gezien uw ambities op vlak van uw opleiding, niet met uw vrienden over hun studies zou praten, zoals u beweerde." (RvV, arrest nr. 192 064 van 15 september 2017)

Het feit dat verzoeker geen melding maakt van in het kader van zijn vier verzoeken om internationale bescherming in Nederland is omdat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dieper kan worden ingegaan op alle elementen van het verzoek om internationale bescherming en de nieuwe elementen. De verwerende partij weet dat die procedure geenszins toelaat om alles uit de doeken te doen.

Nu verzoekers niet gehoord zijn op het CG VS, wat toch een minimum minimorum is voor het profiel van verzoekers en meer specifiek het profiel van eerste verzoeker, kan de verwerende partij verzoekers onmogelijk verwijten inzake zijn eerste aankomst in 2004 en diens verzoeken in Nederland, Duitsland en Griekenland. Verzoekers waren in het kader van het huidige verzoek bereid om mee te werken tijdens de procedure en werken thans ook mee en ontkennen geenszins de vastgestelde registraties in hoofde van eerste verzoeker in de andere lidstaten.

De verwerende partij kon ook zorgvuldig handelen en verzoekers de gelegenheid geven om verduidelijking te geven over al hetgeen dat de verwerende partij thans middels de bestreden beslissingen hen ten kwade duidt.

De verklaring van eerste verzoeker dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2013 niet in de stad Kabul kon blijven omdat hij er geen werk vond wordt door de verwerende partij eveneens als een blote bewering bestempeld. De verwerende partij stelt dat verzoeker 'anderhalf jaar kennelijk probleemloos in Afghanistan' verbleef is op zichzelf een blote bewering daar verzoekers niet werden gehoord op haar zetel, noch zijn ze geconfronteerd geweest met het verblijf van verzoeker in Afghanistan in de periode na zijn terugkeer. De volgende zaken werden niet concreet onderzocht: hoe heeft eerste verzoeker zijn moeder in Iran bereikt nadat hij voor de eerste keer terugkeerde naar Afghanistan. Hoe lang bleef hij in Afghanistan en wat waren toen diens persoonlijke omstandigheden? Evenmin werd onderzocht in welke situatie verzoeker en zijn moeder en broer verkeerden toen zij in 2013 terugkeerden naar Afghanistan. In welke omstandigheden verbleven ze in Afghanistan en quid hun verblijf inzake hun regio van herkomst?

Dit onderzoek is thans pertinentter dan ooit, aangezien het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan 30 August 2018" stelt dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt. Het is duidelijk dat de Verenigde Naties de provincie Kabul aanduidt als de plaats met het grootste aantal burgerslachtoffers, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul. Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen wel degelijk dagelijks gevaar. Daarbij dient ook in rekening te worden gebracht dat de socio- economische situatie van de stad onhoudbaar is geworden door de enorme bevolkingsgroei van de laatste jaren. Het grootste deel van de inwoners van de stad leeft in informele huizen of in sloppenwijken en meer dan de helft van de huishoudens heeft te kampen met ernstige voedselonzeekerheid. Daardoor besluit UNHCR dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt.

In de bestreden beslissing aangaande tweede verzoekster stelt de verwerende partij dat gelet op de verklaringen van haar partner (eerste verzoeker) dient te worden opgemerkt dat tweede verzoekster tevens beschikt over een vestigingsalternatief in de stad Kabul. Gelet op de verklaring van eerste verzoeker diende de verwerende partij tevens te oordelen of er in zijn hoofde sprake is van een vestigingsalternatief in de stad Kabul. Dit is echter niet gebeurd omdat de verwerende partij weigert de verklaringen van eerste verzoeker aangaande zijn verblijf in Iran en zijn lang verblijf in Europa ten gronde te onderzoeken.

Uit verslag ci mtactvergadering internationale bescherming van MYRIA van 17 oktober 2018 (stuk 2 dossier verzoekers) blijkt nochtans dat de heer Van den Bulck verklaart dat er in principe geen 1 VA mogelijk is naar Kabul en dat het CGVS deze richtlijn (van UNHCR) reeds toepaste en dat men in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen en op die manier motieven:

Voor Afghanistan benadrukt de heer Van den Bulck dat de actuele info (COI) onderzocht wordt, naast de twee guidelines van EASO en het UNHCR. Er zal onder meer gekeken worden naar de structuur die uitgewerkt is door EASO.

Het CG VS beoogt te komen tot een gemeenschappelijke Europese benadering.

Maar hierbij blijft voorop staan een correcte toepassing van de m de wet, Europese richtlijnen en internationale verdragen vastgelegde regels en de missie van het CGVS, waarbij de bescherming van diegenen die bescherming nodig hebben, voorop staat. De heer Van den Bulck stelt dat het mogelijk is dat het beleid voor Afghanistan in de toekomst op een aantal punten gewijzigd zal worden. 48. Bij reëel risico voor burgers die slachtoffers zijn van willekeurig geweld (artikel 15c), zal het CGVS vertrekken vanuit de beoordeling zoals die gemaakt is door EASO, maar het kan eventueel op een aantal punten tot een andere beoordeling komen. 49. Het CG VS neemt als basiselement voor toekenning omwille van de herkomst, de regio's die onder categorie 1 vallen, zoals Helmand of Laghman Meer dan waarschijnlijk zal het CG VS voor personen uit die regio's verder de status van subsidiaire bescherming toekennen omwille van de herkomst tenzij er voor die personen een reëel vluchtalternatief bestaat. Het CGVS gaat hiermee verder dan een strikte toepassing van de EASO guidelines. Het is mogelijk dat het CGVS nog 1 of 2 regio's zal toevoegen aan de lijst van regio's waarvoor er een status wordt toegekend louter omwille van de herkomst 'uiteraard steeds voor zover de herkomst wordt aangetoond en er geen reëel vluchtalternatief bestaat). Ook hiermee zal het CGVS ruimer zijn. Voor het CGVS blijft hierbij voorop staan: een correcte beoordeling van de reële situatie. Dit in tegenstelling tot II sommige andere lidstaten waar vooralle regio's vereist wordt dat er persoonlijke redenen moeten worden aangetoond. 50. De heer Van den Bulck wenst voor de vragen over de toepassing van het Intern Vluchtalternatief (IVA) in de eerste plaats te herinneren aan de tot hiertoe toegepaste praktijk van het CG VS en de R VV Het CG VS en de R VV pasten dit principe niet toe in die zin dat dit alternatief in alle gevallen aanwezig werd geacht bij alleenstaande mannen of gezinnen zonder kinderen. Het CGVS bekeek altijd de individuele situatie van de personen, de financiële middelen, het netwerk van de persoon, etc. Dit was een beleid manifest verschillend van het beleid in andere, vaak belangrijke, lidstaten, waar er werd gesteld dat er vrij systematisch een IVA naar Kaboel werd toegepast voor families zonder kinderen en alleenstaande mannen. 51. De heer Van den Bulck zegt dat het UNHCR duidelijk is in de richtlijnen: in principe is er geen 1 VA mogelijk naar Kaboel. Het CGVS paste deze richtlijn dus reeds toe en gaat in de toekomst verder de mogelijkheden individueel beoordelen en op die manier motiveren. Het valt nog af te wachten of andere lidstaten hun beleid zullen aanpassen. Best mogelijk dat dit niet noodzakelijk zal gebeuren. "

(stuk 2 dossier verzoekers)

Gelee op en in het licht van de nieuwe verklaringen van verzoekers kan worden gesteld dat in verzoekers geval een dergelijke analyse is niet gedaan, noch is dit afdoende gemotiveerd.

Dat eerste verzoeker niet langer verwijst naar het christendom en stelt dat hij in zijn geval van terugkeer veel problemen vreest omdat hij de islam niet meer volgen is geenszins bevreemdend. De bekering naar het christendom werd reeds door de Raad beoordeeld in het arrest nr. 211 344 van 22 oktober 2018 zodat hieromtrent geen discussie meer is. Hoe verzoekers verklaringen bevreemdend zouden zijn is voor verzoeker een raadsel. Het standpunt van de verwerende partij dat verzoeker tegelijkertijd verklaart sjitisch moslim te zijn en vervolging te vrezen als sjitische Hazara heeft allicht te maken met het feit dat hij geboren is als sjitische moslim en dat hij aanzien zal worden als sjitische Hazara. De argumenten van de verwerende partij snijden geen hout.

In tegenstelling tot de eerste negatieve beslissing stelt de verwerende partij thans dat verzoekers identiteitsgegevens in deze beslissing niet ter discussie staan. Verzoeker heeft immers een geboorteakte voorgelegd hetgeen werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel d.d. 13. II.2018.

De kopieën van Duitse reisdocumenten van eerste verzoekers moeder en zijn broer hebben volgens de verwerende partij geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie. Aldus betwist de verwerende partij niet dat de moeder en broer van eerste verzoeker in Duitsland verblijven. Hoe dit dan geen betrekking zou hebben op verzoekers persoonlijke situatie is voor verzoekers een mysterie. Het feit dat uit deze kopieën niet blijkt op basis waarvan verzoekers moeder en broer een verblijfsstatus hebben bekomen is geen verwijt naar verzoekers toe, maar naar de verwerende partij zelf die weigert de zaak ernstig te onderzoeken. De zinsnede in de bestreden beslissing 'elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites te worden beoordeeld' is geen antwoord op verzoekers specifieke situatie en legt bloot het feit dat het onderzoek gebrekkig is.

Verzoeker zijn dan ook van mening dat de verwerende partij de medewerkingsplicht heeft geschonden. In een overvloedige, de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken is zeer kort om de nieuwe elementen alsook toekomstige bezwaren van het CGVS uiteen te zetten.

Het staat vast dat de verwerende partij in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel verzoekende partijen de gelegenheid diende te geven om te worden gehoord. Artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de EL: bepaalt het volgende :

“Artikel 41 Recht op behoorlijk bestuur

[...]

In dit kader dient dan ook voorafgaandelijk worden verwezen naar het arrest van het Hof van justitie van de Europese Unie inzake arrest M.M.v. Ireland waar het Hof wijst op het recht om te worden gehoord:

“[...]”

Deze rechtspraak werd bovendien bevestigd in het arrest van het EHRM M.A. v. Zwitserland, n°52589-13, 18 november 2014, §65-66.

Door verzoekende partijen niet te horen, heeft de verwerende partij niet alleen de hoorplicht en de rechten van de verdediging geschonden, maar zij is ook voorbijgaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen hadden dienstige informatie kunnen verschaffen over ter discussie gestelde elementen om de beslissing te beïnvloeden. Zij hadden met andere woorden hun zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden.⁸ Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten.”

Verzoekende partijen verwijzen naar een aantal passages van het rapport inzake Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul Asyls, August 2017 :

[...] (p. 30)

EN

“The 2016 UNHCR Eligibility guidelines state that AGEs (Anti-Government Elements) reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs. “AGEs (Anti-Government Elements) reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become “foreigners ” or that they were spies for a Western country’. Individuals who fall under other profiles, such as profile f.e (humanitarian workers and development workers) and profile I.i (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason(p-41) (Source: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016) ”

EN

“In a report carried out by Refugee Support Network in 2016, returnees describe discrimination in the job market. “Discrimination Other young people struggled to either find or sustain work as a result of experiencing discrimination against returnees. In five separate cases, young people talked about being made redundant or refused employment when it emerged that they were a returnee. It appears that this is not an issue that subsided with time, with one young person reporting that even several months after being back in Afghanistan, his employer “had to let me go - because he said I had a bad story... now it's hard to find work because if anyone knows about my story I'm afraid because my life would be in danger” (R 18, ILD). Another two young people said that fear of being discovered as a returnee had prevented them from going out to find work, with one explaining that “they will find out who I am and where I have come back from if I work. The rumours will spread from there ” (R22, IM3). Another explained that he was told by a potential employer to go to the ministry to get his UK school certificates validated, but that he didn't go because he was afraid of what might happen if people “know that I studied in the UK” (R23, SI2). (p. 42) ” (Source: Refugee Support Network, After Return: documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan, April 2016)”

Hoewel uw Raad bij het arrest van 22 oktober 2018 (nr. 211 344) oordeelde dat eerste verzoeker nooit eerder melding maakte van problemen in zijn land van herkomst louter omwille van zijn verblijf in Europa dient thans te worden gesteld dat zijn verblijf in Europa in combinatie met zijn verblijf in Iran wel degelijk in extenso onderzocht moest worden.

Volgens de UNHCR-richtlijnen dienen de beoordelende autoriteiten rekening houden met individuele en contextuele omstandigheden zodat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen geenszins op een abstracte wijze moeten worden beschouwd:

“[...]”

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in EU and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

"The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant evidence as submitted by the applicant and gathered by the determining authority by its own means. "Such decision-makers, on classic principles of public law, are required to take everything material into account. Their sources of information will frequently go well beyond the testimony of the applicant and include many country reports, expert testimony and sometimes — specialised knowledge of their own (which must of course be disclosed). No probabilistic cut-off operates here: everything capable of having a bearing has to be given the weight, great or little, due to it. "87 Therefore, in determining whether to accept or reject a material fact the applicant presents, the decisionmaker must take into account all relevant evidence that confirms, supports, refutes, or otherwise bears on the asserted material fact. Decision-makers should be careful not to reach conclusions on the credibility of each material fact in isolation. As UNHCR has stated: "taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account. "88 The European Court of Human Rights has held that "in determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu "(emphasis added).89 This is echoed by the Committee against Torture, which exercises the power of free assessment of the facts based on "the full set of circumstances" in every case. 90 This can be used in an analogous way for credibility assessments. " ~ Deze benadering wordt toegepast in het Verenigd Koninkrijk:

"It is the task of the fact-finder, whether official or judge, to look at all the evidence in the round, to try and grasp it as a whole and to see how it fits together and whether it is sufficient to discharge the burden of proof. Some aspects of the evidence may themselves contain the seeds of doubt. Some aspects of the evidence may cause doubt to be cast on other parts of the evidence. ... Some parts of the evidence may shine with the light of credibility. The fact finder must consider all these points together; and... although some matters may go against and some matters count in favour of credibility. The responding authority sustained its consideration of evidence on isolated considerations. Although a part of them does not seem to be inappropriate to account for a solution, they themselves, alone, without consideration of the complainant's statements' overall context, without evaluation of his personal credibility and without examination of the current country of origin information regarding incidents as the ones claimed by the complainant cannot be sufficient to found the decision in a comprehensive way." Verzoekende partijen hebben getracht alle relevante elementen/stukken waarover zij beschikken aan de asielinstanties voor te leggen. Zij hebben de nodige inspanning geleverd om hun vrees aan te tonen. Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partijen weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. hebben aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;

- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ten opzichte van hun eerste verzoek om internationale bescherming de volgende nieuwe elementen aanvoeren:

- De eerste verzoekende partij stelt voor haar vertrek naar Nederland in het jaar 2009 nooit in Kaboel te hebben gewoond, maar steeds in het buurland Iran. De eerste verzoekende partij bevestigt wel dat ze in 2013 naar Afghanistan teruggekeerd is. Daar verbleef ze gedurende een jaar in de stad Kaboel en gedurende zes maanden in het district Behsud van de provincie Wardak.
- De eerste verzoekende partij zou dan opnieuw Afghanistan hebben verlaten. De werkelijke reden van haar vertrek uit Afghanistan is het feit dat ze geen werk vond in Kaboel.
- De eerste verzoekende partij herhaalt dat ze tien jaar in Europa verblijft, dat ze goed geïntegreerd is en daarom niet terug naar Afghanistan kan gaan. In tegenstelling tot haar eerste verzoek om internationale bescherming voert de verzoekende partij heden niet meer aan dat ze bekeerd is. De verzoekende partij verklaart wel dat de Islam haar niet meer boeit, dat ze niet van plan is die religie nog te volgen en daarom problemen kan krijgen in Afghanistan. De verzoekende partij haalt opnieuw aan dat ze Hazara is en sjiïet is.
- De eerste verzoekende partij stelt dat haar moeder en broer ondertussen de vluchtelingenstatus in Duitsland verkregen hebben.
- De tweede verzoekende partij herneemt de nieuwe elementen van de eerste verzoekende partij. Zij voegt hier nog aan toe dat ze buikpijn heeft. Dit werd onderzocht, maar ze heeft de resultaten nog niet gekregen.

- De tweede verzoekende partij verklaart dat haar regio van herkomst, met name het district Hesa Awal Behsud gelegen is in de provincie Maidan Wardak.

Ter staving van hun vluchtrelaas leggen verzoekers de volgende documenten neer: geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 13 november 2018 en kopieën van de Duitse reisdocumenten voor vluchtelingen op naam van verzoekers moeder en broer.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat zij Afghanistan verlaten hebben omdat de eerste verzoekende partij in Afghanistan geen werk vond ter ondersteuning van hun tweede verzoek om als vluchteling te worden erkend, dienen zij erop gewezen te worden dat om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In de bestreden beslissingen wordt terecht gesteld dat verzoekers niet aantonen dat de eerste verzoekende partij daadwerkelijk geen werk vond in Kaboel. Het betreft inderdaad een blote bewering. Voorts wijst de Raad erop dat de vluchtmotieven van verzoekers van persoonlijke en socio-economische aard zijn. Deze motieven brengen bezwaarlijk een gefundeerde nood aan internationale bescherming met zich mee. Verzoekers verduidelijken ook niet hoe het feit dat de eerste verzoekende partij in Kaboel geen werk vond, een vervolging zou uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekers vluchtrelaas is louter van economische aard. Tot slot wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: *“Bovendien verbleef u na uw terugkeer gedurende ongeveer anderhalf jaar kennelijk probleemloos in Afghanistan en trouwde u er met N. (...) (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10 en 15).”* Waar verzoekers in hun verzoekschrift betogen dat dit een blote bewering van de verwerende partij is, gaan verzoekers eraan voorbij dat ze verklaard hebben Afghanistan louter omwille van economische redenen te hebben verlaten. De eerste verzoekende partij vond er geen werk. Bij hun nieuw verzoek om internationale bescherming hebben verzoekers niet aangehaald dat zij in Afghanistan omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging hebben verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans dat ze hiertoe de kans hebben gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt uitdrukkelijk aangegeven dat: *“De volgende vragen worden gesteld voor het onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS gaat op grond hiervan na of uw verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, rekening houdend met alle elementen in het dossier evenals met voorafgaande verzoeken om internationale bescherming. Het CGVS is niet verplicht om u op te roepen voor gehoor. Het is dan ook essentieel om alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming nu reeds aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan.”*

Wat het voorgehouden verblijf in Iran betreft wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld: *“Dat u sinds uw prille kindertijd tot aan uw eerste vertrek naar Europa in het buurland Iran verbleef en niet in de stad Kabul is een loutere blote bewering waarvan u geen (begin van) bewijs hebt voorgelegd. Er kan hier dan ook geen enkel geloof aan worden gehecht. U maakte hier overigens evenmin enige melding van in het kader van uw vier verzoeken om internationale bescherming in Nederland. Dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een persoon die internationale bescherming vraagt mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland van bij het begin correct inlicht over zaken als zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek. Het feit dat u in het kader van uw vorige verzoeken verschillende keren moedwillig getracht heeft om niet alleen de Belgische, maar ook de Nederlandse autoriteiten te misleiden doet trouwens nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

Bijkomend dient in dit verband opgemerkt dat uit de informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatie dienst blijkt (zoals trouwens reeds vermeld in uw eerste weigeringsbeslissing) dat uw vingerafdrukken reeds geregistreerd werden op 10 februari 2004 in Venlo (Nederland). Uit diezelfde informatie blijkt ook dat u op 13 februari 2004 een verzoek om internationale bescherming deed in Duitsland en op 2 september 2004 een verzoek indiende in Griekenland. U verklaarde destijds dat u in 2006 terugkeerde naar Afghanistan om in augustus 2008 via Griekenland naar Nederland te reizen met uw moeder en uw broer.” In het verzoekschrift zetten verzoekers uiteen waarom de vingerafdrukken van de eerste verzoekende partij op 10 februari 2004 in Venlo (Nederland) werden genomen. Ze verklaren

ook waarom de eerste verzoekende partij zowel in Duitsland als in Griekenland een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De eerste verzoekende partij benadrukt ook dat ze daarna naar Iran teruggekeerd is, waar haar moeder verbleef om in 2009 samen met haar moeder en broer opnieuw naar Nederland te vluchten. Verzoekers betogen verder dat de redenen van de vlucht van de eerste verzoekende partij van Afghanistan naar Iran en waarom zij uiteindelijk naar Europa zijn gevlucht, niet zorgvuldig werden onderzocht. Gelet op het gegeven dat de eerste verzoekende partij na haar voorgehouden verblijf in Iran *“gedurende ongeveer anderhalf jaar kennelijk probleemloos in Afghanistan [verbleef] en trouwde u er met N. (...)”* en dat ze Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben, maken ze geenszins aannemelijk hoe dit verblijf in Iran de kans aanzienlijk groter maakt dat ze als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet erkend worden.

Waar verzoekers betogen dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd was om de redenen uiteen te zetten waarom de eerste verzoekende partij in haar vier aanvragen in Nederland hiervan geen melding heeft gemaakt van haar verblijf in Iran, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij een dermate wezenlijk element uit zijn vluchtrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoeker de noodzaak werd medegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij beschikt, evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. Daar de verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat de verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven dienden uiteen te zetten. Daarenboven legt de eerste verzoekende partij in het verzoekschrift evenmin uit waarom zij bij haar verzoeken om internationale bescherming in Nederland nooit melding van haar verblijf in Iran heeft gedaan. Tot slot wordt verwezen naar het feit dat ze verklaard hebben Afghanistan omwille van economische redenen verlaten te hebben, bijgevolg tonen ze geenszins aan hoe dit verblijf in Iran de kans aanzienlijk groter maakt dat ze als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet erkend worden.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunen op hun Hazara herkomst en op hun voorgehouden verwestering. Deze elementen werden reeds bij hun eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald. Het eerste verzoek om internationale bescherming werd door verwerende partij ongeloofwaardig bevonden en de verzoekende partijen werden niet als vluchteling erkend en evenmin werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten met nummer 211 344 en 211 345 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 oktober 2018 waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Verzoekers kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat de voorgehouden vrees om vervolgd te worden daar verzoekers Hazara en sjiïet zijn. In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018, waarnaar wordt verwezen in de

aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*“depending on the individual circumstances of the case”*). Verzoekers dienen aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun etnische afkomst als Hazara of haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers blijven hier echter in gebreke daar zij enkel verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon hetgeen geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In het arrest van de Raad van 22 oktober 2018 met nummer 211 344 werd reeds geoordeeld dat: *“Mede gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweerde bekering tot het christendom en zijn uiteenlopende verklaringen betreffende zijn geboorteplaats, zijn naam, zijn leeftijd en het tijdstip van zijn eerste vertrek naar Europa (zie supra), dient bovendien vastgesteld dat verzoeker geen enkele melding maakte van eventuele problemen omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging of omwille van zijn etnische origine als Hazara. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker persoonlijk geen vrees voor vervolging kent in zijn land van herkomst omwille van zijn geloofsovertuiging en/of zijn etnische origine. Eveneens dient vastgesteld dat, voor zover hieraan enig geloof kan worden gehecht –quod non –, verzoeker evenmin melding maakte van persoonlijke problemen doordat zijn echtgenote haar beweerde gedwongen huwelijk trachtte te ontvluchten.”* In hoofde van de tweede verzoekende partij oordeelde de Raad dat: *“Mede gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters beweerde bekering tot het christendom (zie supra), dient bovendien vastgesteld dat verzoekster geen enkele melding maakte van eventuele problemen omwille van haar sjiitische geloofsovertuiging of omwille van haar etnische origine als Hazara. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekster persoonlijk geen vrees voor vervolging kent in haar land van herkomst omwille van haar geloofsovertuiging en/of haar etnische origine. Eveneens dient vastgesteld dat, voor zover hieraan enig geloof kan worden gehecht - quod non -, verzoekster evenmin melding maakte van persoonlijke problemen doordat haar echtgenoot zijn land van herkomst ontvluchtte in 2009 omwille van de problemen van diens vader.”* Gelet op wat voorafgaat maken verzoekers evenmin aannemelijk dat zij als sjiitische Hazara dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan en dat dit bijgevolg een nieuw element is in de zin van de wettelijke bepalingen.

Wat de voorgehouden verwestering betreft wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat dit al reeds werd beoordeeld in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. In het arrest van de Raad van 22 oktober 2018 met nummer 211 344 werd reeds geoordeeld dat: *“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat zijn “bijzonder kwetsbaar profiel” niet uit het oog mag worden verloren en dat hij “na al die jaren in Europa” is verwesterd en gevaar loopt op vervolging, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van een dergelijke vrees voor vervolging. Bovendien keerde verzoeker reeds tweemaal terug naar Afghanistan na eerdere verblijven van meerdere jaren in Europa en maakte hij nooit eerder melding van problemen in zijn land van herkomst louter omwille van zijn verblijf in Europa. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig. Tevens dient vastgesteld dat verzoeker deze beweerde vrees voor vervolging in zijn verzoekschrift geenszins in concreto uiteenzet en niet verder komt dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hoger kwam reeds vast te staan dat een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat teneinde een voorgehouden vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken (zie supra).”* Ook in hoofde van de tweede verzoekende partij werd in het arrest van de Raad van 22 oktober 2018 met nummer 211 345 reeds geoordeeld dat: *“Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat haar “bijzonder kwetsbaar profiel” niet uit het oog mag worden verloren en dat zij “na al die jaren in Europa” is verwesterd en gevaar loopt op vervolging, dient vastgesteld dat verzoekster nooit eerder melding maakte van een dergelijke vrees voor vervolging. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig. Tevens dient vastgesteld dat verzoekster deze beweerde vrees voor vervolging in haar verzoekschrift geenszins in concreto uiteenzet en niet verder komt dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Hoger kwam reeds vast te staan dat een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat teneinde een voorgehouden vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken (zie supra).”* In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Dat u in het kader van uw huidig verzoek niet langer verwijst naar het christendom maar plotsklaps beweert dat u in geval van terugkeer veel problemen vreest omdat u de islam niet meer wil volgen is bevreemdend (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15 en 18). Temeer omdat u tegelijkertijd verklaart sjiitisch moslim te zijn en vervolging te vrezen als sjiitische Hazara (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9 en 15). Op de Raad maakte u trouwens geen enkel melding van uw gewijzigde geloofsovertuiging. Uw verklaringen hierover kunnen dan ook niet overtuigen.”* De Raad

wijst er ook op dat het feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts lichten verzoekers niet concreet toe waarom hun in Europa ontwikkelde Westerse levensstijl er in hun geval toe zou kunnen leiden dat hen een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken hebben, minstens maken zij niet aannemelijk dat zij deze niet kunnen veranderen, of dat dat niet redelijkerwijs van hen mag worden verwacht (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71.). Daarenboven is de eerste verzoekende partij al na een eerste verblijf in Europa teruggekeerd naar Afghanistan. De verzoekende partij heeft dan kennelijk gedurende anderhalf jaar probleemloos in Afghanistan verbleven en is daar met de tweede verzoekende partij getrouwd.

Met betrekking tot de ingediende documenten wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“De door u voorgelegde geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens staan in deze beslissing immers niet ter discussie. De kopieën van Duitse reisdocumenten van uw moeder en uw broer hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bovendien blijkt uit deze kopieën niet op basis waarvan uw moeder en broer een verblijfsstatus hebben bekomen. Elk verzoek om internationale bescherming moet trouwens op zijn eigen merites worden beoordeeld.”* Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat het voor hen een mysterie is waarom de documenten van verzoekers moeder en broer geen betrekking hebben op hun persoonlijke situatie, wijst de Raad erop dat de verwerende partij enkel de ingeroepen nieuwe elementen van verzoekers dient te onderzoeken. Op generlei wijze hebben verzoekers aangegeven dat zij omwille van dezelfde vervolgingsredenen als verzoekers moeder en broer Afghanistan hebben verlaten. Ten eerste erkennen verzoekers dat ze tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid hebben verteld en ten tweede hebben ze bij hun tweede verzoek aangegeven Afghanistan omwille van economische redenen verlaten te hebben. Dit vormt op zich geen grond om als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te worden erkend en kan bijgevolg geen nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet zijn.

Wat de medische problemen van de tweede verzoekende partij betreft wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Betreffende de door u aangegeven medische problematiek (u hebt buikpijn) dient opgemerkt dat u dit niet hebt gestaafd aan de hand van enige medische attesten (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19). Hoe dan ook dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.”* Dit wordt op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partijen.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel of de provincie Maidan Wardak, zo danig gewijzigd is dat er sprake is van een nieuw element in hoofd van verzoekers.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 11 september 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017
- COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul City van 15 mei 2019
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation ” van juni 2019 (hierna: EASO COI juni 2019)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019.

Uit de in de aanvullende nota weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de eerste verzoekende partij na haar terugkeer naar Afghanistan gedurende een jaar in de hoofdstad Kaboel gewoond heeft, en de tweede verzoekende partij steeds in de provincie Maidan Wardak is het niet kennelijk onredelijk om de veiligheidssituatie in beide regio's te onderzoeken. Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat de

eerste verzoekende partij bij het indienen van het huidig verzoek om internationale bescherming aangegeven heeft zes maanden in de provincie Maidan Wardak te hebben gewoond.

Wat de veiligheidssituatie in de provincie Wardak betreft wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Wardak, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (p.118).

In andere woorden, de provincie Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij om de inhoud van voormelde rapporten te weerleggen en evenmin als de conclusie van de verwerende partij.

Uit zowel de EASO guidance note van juni 2019 als de EASO COI van juni 2019 blijkt dat de provincie Wardak wordt beschreven als een relatieve volatiële provincie. Specifiek met betrekking tot het district Hesa-e-Awal-e-Behsud blijkt dat dat United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) elk jaar een kaart publiceert die de ernst van het conflict in Afghanistan weergeeft. Voor deze kaart baseert UNOCHA zich op een combinatie van drie indicatoren: het aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, ontheemden ten gevolge van het conflict en burgerslachtoffers. Uit de recente landeninformatie blijkt specifiek met betrekking tot het district Hesa-e-Awal-e-Behsud dat UNOCHA het district indeelt in de laagste categorieën. (EASO COI juni 2019, p.278). In de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019, open media bronnen die door de Global Incidents Map website gebruikt worden maakte melding van 90 incidenten tegen opstandelingen in de provincie Wardak. De veiligheidsincidenten waarnaar in de EASO COI juni 2019 verwezen wordt, spelen zich hoofdzakelijk af in andere districten dan in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud. Voorts wordt aangegeven dat voormeld district “Gov control or undetermined” is. (EASO COI juni 2019, p.275-280).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Wardak geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de

richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen oordelen.

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partijen “*het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Wardak dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partijen bestaat.

In casu brengen de verzoekende partijen geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partijen van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Wardak op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. In het EASO COI van juni 2019 (p.276) wordt wel aangegeven dat in de provincie Wardak een militie opgericht werd die bestaat uit 1000 gewapende Hazara en dat zij zich onder andere hebben geallieerd met Hazara groepen in Ghazni zodat ze zelf kunnen instaan voor de veiligheid van het centrale gebied. Hieruit blijkt niet dat de Hazara's in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Wardak een groter risico lopen dan andere burgers in het district Hesa-e-Awal-e-Behsud gelegen in de provincie Wardak op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld omdat ze Hazara zijn. De verzoekende partijen brengen ook geen informatie bij die tot een andere conclusie zou kunnen leiden.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de aanvullende nota gesteld dat:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid

en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken vechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de maten van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD" (p.102).

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kaboel ligt in dezelfde lijn. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij om de inhoud van voormelde rapporten te weerleggen en evenmin als de conclusie van de verwerende partij.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de hoofdstad Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen oordelen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de eerste verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de eerste verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Voor de tweede verzoekende partij dient de hoofdstad Kaboel als intern vestigingsalternatief beschouwd te worden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: “*Immers, het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste verzoek reeds dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. De RvV bevestigde deze beoordeling. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.*” Voormelde pertinente motieven worden niet weerlegd door de verzoekende partijen.

Gelet op het voormelde, tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de hoofdstad Kaboel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partijen werden in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Dari. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partijen onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS